

REPUBLIKA E KOSOVËS
REPUBLIKA KOSOVA – REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA SUPREME

Numri i lëndës: 2020:919431

Datë: 02.07.2024

Numri i dokumentit: 05885603

Rev. br. 148/2024

VRHOVNI SUD KOSOVA u Veçu sudija, Nenad Lazić predsednik veća, Milena Đerić i Zenel Leku, članovi veća, u pravnoj stvari tužilje L. K. iz ... , ...koju zastupa Sabri Kryeziu, advokat iz Lipljana, protiv tužene Pošta i telekomunikacija Kosova, sada Telekom Kosova AD sa sedištem u Prištini, koga po punomoćju zastupa Halil Haliti, po predmetu spora, radi poništaja ugovora o radu i naknade zarade, odlučujući po reviziji tužilje podnetoj protiv presude Apelacionog suda Kosova Gž. br. 611/2020 od 14.12.2023. godine, u sednici veća održanoj dana 26.06.2024, godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana revizija tužilje podneta protiv presude Apelacionog suda Kosova Gž. br. 611/2020 od 14.11.2023. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Osnovnog suda u Prištini P. br. 676/15 od 27.05.2019. godine u stavu I izreke, kao delimično osnovan je usvojen tužbeni zahtev tužilje L. K. iz

Stavom II izreke oglašen je ne važećim član 5. Ugovora o radu br. 01-6182-2/2014 od 31.12.2014. godine i ugovor br. 01-5740-266/2015 od 22.12.2015. godine, zaključen između tužilje L. K. i tuženog PTK AD, te je obavezan tuženi da tužilji vrati koeficijent 12 za osnovnu platu po ugovoru o radu.

Stavom III izreke obavezana je tužena PTK AD da tužilji L. K. na ime naknade zarade zbog izmene koeficijenta od 12 na 11 u periodu od 01.01.2015. do 31.12.2015. godine i od koeficijenta 11 na koeficijent 10 od 01.01.2016. do 31.03.2019. godine, isplati ukupan iznos od 6.143,18 evra, na ime poreza na zaradu, iznos od 682,57 evra, na ime doprinosa penzijskom TRUST-u iznos od 718,50 evra, a sve to sa zakonskom kamatom od 8% od dana donošenja presude pa do konačne isplate a u roku od 7 dana od dana donošenja presude, pod pretnjom prinudnog izvršenja.

Stavom IV odluke, za iznos preko dosuđenog, odnosno za iznos od dosuđenih 6.143,18 evra do tužbom traženih 7.404,76 evra, zajedno sa pripadajućom kamatom je odbijen kao neosnovan.

Stavom V izreke obavezana je tužena PTK AD da tužilji isplati iznos od 450,00 evra na ime troškova postupka u iznosu od 7 dana od dana prijema presude, pod pretnjom prinudnog izvršenja.

Protiv ove presude žalbu je u zakonskom roku uložila tužena a Apelacioni sud Kosova je odlučujući po istoj našao da je žalba osnovana, te je presudom Gž. br. 611/2020 od 14.12.2023. godine u stavu I izreke, usvojio žalbu tužene Telekom Kosova AD sa sedištem u Prištini, kao osnovanu a presudu Osnovnog suda u Prištini P. br. 676/15 od 27.05.2019. godine, preinačio na način da je kao neosnovan odbio tužbeni zahtev tužene L. K. kojim je tražila izmenu člana 5 Ugovora o radu br. 01-6182-2/2014 od 31.12.2014. godine i člana 5 ugovora br. 01-5740-266/2015 od 22.12.2015. godine, te da joj se vrati koeficijent 12 za osnovu platu i obaveže tuženi da tužilji nadoknadi razliku u plati nastalu izmenom koeficijenta sa 12 na 11 za period od 01.01.2015. do 31.12.2015. godine, i od koeficijenta 11 na koeficijent 10 za period od 01.01.2016. do 31.03.2019. godine, ukupan iznos od 6.143,18 evra, dospelu kamatu u iznosu od 1.261,58 evra, odnosno 7.404,76 evra ukupno, a od dana 01.04.2019. godine, izmenu zarade za svaki mesec po koeficijentu 12 sa kamatom od 8% godišnje, do konačne isplate; porez na zaradu za sporni period u iznosu od 682,57,00 evra; doprinos penzijskom TRUST-u iznos od 718,50 evra, kao i troškove parničnog postupka koliko isti budu iznosili po obračunu suda a sve to u roku od 15 dana od dana pravosnažnosti presude, pod pretnjom prinudnog izvršenja.

Stavom II izreke odlučeno je da svaka strana snosi svoje troškove postupka.

Protiv pravosnažne presude Apelacionog suda Kosova reviziju je u zakonskom roku uložila tužilja, zbog bitnih povreda odredbi parničnog postupka i pogrešne primene materijalnog prava, sa predlogom kao u reviziji.

Vrhovni sud Kosova je nakon proučavanja spisa predmeta i ocene revizijskih navoda a u smislu člana 215. ZPP-a, našao:

Revizija nije osnovana.

U postupku pred nižestepenim sudovima nije bilo bitnih povreda odredbi ZPP-a, na koje je revizijski sud dužan da pazi po službenoj dužnosti.

Revizijom pobijana presuda je u dovoljnoj meri jasna i obrazložena, dispozitiv iste je u skladu sa razlozima o bitnim činjenicama datim u obrazloženju, a razlozi o bitnim činjenicama su u logičkoj vezi sa izvedenim dokazima, te su revizijski navodi kojima se ukazuje na bitnu povredu iz člana 182. stav 2. tačka n. ZPP-a, neosnovani.

Prema podacima iz spisa predmeta utvrđuje se sledeće činjenično stanje:

Tužilja je po osnovu ugovora o radu na neodređeno vreme broj 01-1423/13 od 02.04.2013. godine i ugovora od 30.06.2014. godine bila u radnom odnosu kod tužene za radno mesto rukovodioca u sektoru prodaje poslovnim licima. Navedenim ugovorom, je između ostalog, ugovoren i koeficijent zarade od 12 jedinica. Dana 31.12.2014. godine, (prema tvrdnji tužilje ovaj je ugovor potpisan petnaestak dana kasnije, a ne na dan koji stoji u ugovoru) između ovde parničnih strana je zaključen novi ugovor o radu, ovog puta na određeno vreme za period od 01.01.2015. do 30.06.2015. godine, za radno mesto Menadžer za brigu o klijentima sa koeficijentom od 11 jedinica. Tužilja je nakon ovoga podnela žalbu unutrašnjim organima tužene, a nakon toga dana 20.03.2015. godine, tužbu nadležnom sudu. Ovako formiran sudski predmet je nosio broj P. br. 676/15. Nakon toga, dana 22.12.2015. godine je zaključen novi ugovor o radu na neodređeno vreme za radno mesto koordinator prodaje za mala preduzeća sa koeficijentom od 10 jedinica. Tužilja je i protiv ovog ugovora podnela žalbu nadležnim organima tužene a po tom i tužbu sudu i ovaj je predmet pred sudom bio označen brojem P. br. 688/16. Prvostepeni je sud po tom rešenjem P. br. 676/15 od 05.02.2019. godine, spojio ova dva predmeta radi jedinstvenog odlučivanja. Prvostepeni je sud po tom odredio veštačenje od strane veštaka finansijske struke koji je utvrdio razliku zarade koju tužilja trenutno ostvaruje i one koju bi ostvarivala po koeficijentu od 12 jedinica.

Pri ovakvom činjeničnom stanju, prvostepeni je sud našao da je tužbeni zahtev delimično osnovan, te je isti u jednom delu usvojio a u preostalom delu odbio i odlučio kao u presudi P. br. 676/15 od 27.05.2019. godine.

Protiv ove presude žalbu je uložila tužena a Apelacioni sud Kosova je odlučujući po istoj našao da je žalba osnovana, te je presudom Gž. br. 611/2020 od 14.12.2023. godine, istu usvojio i odlučio na način kako je napred navedeno.

Stanovište Apelacionog suda je prihvatljivo i za Vrhovni sud Kosova a iz sledećih razloga:

Ugovor o radu, kao i ugovori uopšte, podrazumeva saglasnost volja ugovornih strana, bar o bitnim elementima ugovora. Kada je reč o ugovoru o radu, nesumnjivo je da je zarada, odnosno novčani iznos koji se plaća od strane poslodavca zaposlenom za obavljeni rad, jedan od bitnih elemenata ugovora, a što je izričito i propisano Zakonom o radu, u članu 11. Zarada se utvrđuje množenjem koeficijenta sa osnovicom uz uzimanje u obzir godina staža, te ostalih zakonom propisanih elemenata, onako kako je to propisano članom 55. Zakona o radu. Dakle, nesporno je da je koeficijent zarade jedan od elemenata kojima se ista utvrđuje.

Međutim, tužilja je potpisivanjem ugovora o radu izrazila svoju volju, saglasila se i prihvatila bitne elemente ugovora, pa i visinu koeficijenta zarade koja je ugovorom određena. Nije tuženi jednostrano utvrdio, ili kasnije, nakon potpisivanja ugovora, izmenio uslove u ugovoru, već su ti uslovi, odnosno bitni elementi ugovora bili poznati tužiocu, i on se potpisivanjem ugovora sa istima saglasio. Dakle, nije koeficijent tužilje izmenjen odlukama koje je tuženi, odnosno koje su organi tuženog doneli, već kasnije, kada su te odluke primenjene nuđenjem novog ugovora tužilji.

Iako je podnosila pravna sredstva i pred organima tuženog, te osporavala napred pobrojane odluke tuženog, tužilja je na kraju, prihvatanjem novog ugovora iskazala saglasnost, složila se sa bitnim elementima ugovora. Drugačija bi situacija bila da je tužilja odbila potpisivanje ugovora koji su usledili nakon ugovora 879/15 od 01.07.2015. godine, i tom bi slučaju ukoliko bi tuženi jednostrano izmenio bitne elemente ugovora, tuženo imala osnova za sudsku zaštitu. Potpisivanjem kasnije nuđenih ugovora, tužena se saglasila sa bitnim elementima tih ugovora, pa i zaradom koja je istim ugovorima utvrđena.

Sa druge strane, tužilja nije dokazala postojanje bilo kog oblika diskriminacije, te da je ponašanjem tuženog stavljen u nepovoljniji položaj u odnosu na ostale zaposlene, već iz izvedenih dokaza proizilazi da je tužiocu određen koeficijent shodno poslovima koje obavlja na osnovu ugovora o radu.

Iz razloga koji su navedeni, Vrhovni sud Kosova je našao da revizija tužilje nije osnovana, te je istu odbio i uz primenu člana 222. ZPP-a odlučio kao u izreci.

VRHOVNI SUD KOSOVA
Rev. br. 148/2024 od 26.06.2024. godine

Predsednik veća,
Sudija
Nenad Lazić